

2484 bok a

No. 12.

2 fjeffe Viser.

Ny bergenst Spadseersang.

Mel.: En Herremand saa rig og bold.

1. I Bergen, skjonne Norges Stad, Jeg synes godt at bo, Her lever jeg saa sorgfri, glab, Fornøiet i god No; Naar blot min Hølle den er god, Saa synger jeg med freidigt Mod: Trallerallala! Trallerallala! Hurra! Hurra! Hurra!

2. Om jeg har travelt i mit Kald, Saa jeg er stundom kjed, Om mine uforsigting' Tald, Gjor Oversatte vred. Det skal dog ei slaa Modet ned, Jeg viser frem Taalmodighed.

3. Om Ugen langsomt svinder hen, Og tids er moiefuld; Naar jeg erindrer Søndagen, Og Vennen min saa huld, Da vil det være altfor slemt, Som ikke da skal blive glemt.

4. Jeg Søndagsmorgen glad opstaar, Og ta'r min Klædning paa; Til Kirken hen, jeg ofte gaar, Og tenker da som saa: „Nu møder jeg min Hjertenskjær! Som før af os aftalet er.

5. Vi nisser da hinanden til, Som er paa Byens Bis, Og skifter saa et kjørsligt Smil, Det er et godt Bevis: At Kjærligheden staar ved Magt, Skjont om dens Lys er stundom svagt.

6. Med sagte Trin og Stemme lav, Vi gaar fra Kirken hjem,

Saa stille vi da taler af, Mens vi spadsere frem, Hvor vi skal vandre siden ad, Naar vi har spist vor Middagsmad.

7. Vor vi da langt fra hvert sit Sted, Som ofte hænde kan, Saa iser vi med rafle Fjed, Ja, sprang om det gif an. Jeg raaber ofte til min Ven: „O, vær nu snar, og kom igjen!“

8. Fornsiet sætter vi os ned, Og spiser vort Maaltid, Og siden gaar vi flux asted, Til Samlingsstedet did. Der møder vi da strax igjen, Hintanden om, og sør som Ven.

9. Med Smil mod Smil vi hilses saa: „Goddag, Goddag igjen!“ Saa agter vi en Tour at gaa, Hver med sin hulde Ven. Hvo tør vel frem og sige sligt, At det ei er fornsieligt?

10. Mens Solen hoit paa Himlen staar, Og vi er Byen nær, Vi ved hinandens Side gaar, Men det er mit Begier: At jeg i Armen leder „min“, Saa lettes hvert et Fodetrin!

11. Skjøndt jeg mig vægrer ei derved, Og jeg gaar Arm i Arm, Naar det ster blot af Kjærlighed, Og den er øgte varm, Saa kan jeg godt gaa med min Ven, Selv om ster om Astenen.

12. Thi Byens Mode er nu saa, At Hver spadserer frit, Med hvem som vil ved Siden gaa, Og tale smukt og blidt; Slet Ingen dette agter paa, Eiheller dette an kan gaa.

13. Men kommer vi paa Landet hen, Hvor Folk udannet er, Og gaar i Armen med en Ven, Da blt'r de rent forfær, Jeg maa da af dem rigtig le, De vil os næsten igjenmejse.

14. Paa Sligt jeg tidt forundres maa, Det ser ud som de ei Har set et Menneske at gaa, Hrem paa en alfar Bei, De sku'er og de gaber saa, At Dinene kan Skade saa.

15. Du Byens Skif saa mydelig, Du skrænker Ingen ind, Som vandre smukt og sommelig, Og ikke lægger Bind, Paa Skeierskab, med Svir og Drif, Hy! ubehagelig en Skif!

16. Endnu jeg ikke slutte vil om vores Spadseergang, Et Ord jeg endnu fører til, I Midten af min Sang. Jeg synge vil af Hjertensfryd, Mit Bryst og Tunge giv mi Lyd!

17. Hver Søndagasten kan jeg ei, Forglemmie nogen Tid, Da jeg tidt gaar paa Nygaardsvei, Med Bennen min saa blid; Ved Søndagsaftens Spadseergang, Forsødes hele Ugen lang!

18. Det hænder ogsaa ganske tidt, Vi gaa i Fløen op, Der kan Enhver spadsere frit, Om det ster i Galop; Om hastig Gang jeg synes slet, Et stille Par er pent og net.

19. Og agter vi os længer hen, I friskt og godt Humør, Saa stilt jeg spørger til min Ven, Verbdigt med Honnør: „Bil Du nu sætte derpaa Bris, Saa skal vi gaa til Paradis?“

20. „Gaa hvor Du vil“, jeg faar til Svar, Hos sode Bennen min, Forenet gaar vi som et Par, Der hen med lette Trin, Og falder Spise i Begjær, saa vederkvæger vi os der.

21. Til „Noisomhedens“ grønne Lund, Med glade Hjertter gaa, Vi mangen Søndags Aftenstund, I Sommer, Høst

og Baar; Der er saa godt at sidde ned, Og tale om
Ærærlighed!

22. Gjenstanden for min Spadseergang, Er ofte der at
gaa, Der sidder Bennen paa min Fang, Og jeg omarmet saa,
Min Ven saa godt i Ensomhed, Foruden Frygt, Undselighed.

23. Forenet med Elskvaerdighed, Vor Bei bli'r stundom
lang; Til Sætrerne med lette Fjed, Vi gaar med morsom Sang,
Der hober vi nyfiken Mad, Og sidder med tilsides glad.

24. En „Nommekolle“ maa da til, Saafremt den findes
der, Den koste hvad den koste vil, Vi dette overbaer, Naar
blot vi to Forenedes, Faar det vi er begjærende.

25. Naar vi da med forenet Sind, Gaar hjem fra Sæter-
sted, Saa klapper jeg min Ven paa Kind, I Markens Ensom-
hed, Vi trykkes til hinandens Bryst, Og favnnes da af Hjertelyst.

26. Bekendte traeffe vi saa tild, Især ved Byen nær,
De gratulerer os saa blidt, Som Skil og Brug er her.
Vi To samlykker med et Smil, Og maa vel stundom tie stil.

27. Et slet Selskab vi følger ei, Om de tilbyder sig At
følge med os paa vor Bei, Og taler fødelig; Dog vil vi
vende til dem Ryg. Og ene gaa saa stille, tryg.

28. Vi traeffer ogsaa Folk iblandt, Ved mangt et Skjønkeri,
Som gjør sig bare op i Fant, Ved Drif og Sværmeri! Sligt
føger vi ret at undgaa, At vi ret godt fra dem komme maa.

29. De sidder ofte Lag i Lag, Og slinger Glas paa
Glas, Desværre! mangen Dag for Dag, Behager sligt
Kelas; Vi dette ei misunde paa, De vel sit Gode nyde maa.

30. Sad disse vel forlyste sig, Det passer vi ei paa, Vi
har det noksaa hyggeligt, Naar blot vi kan faa gaa, Spad-
sere sammen Arm i Arm, Dalettes mangen Sorg og Harm.

31. En Ven som sviger ei i Nød, Er vist en Gave god,
Den bedre er end Guld i Skjod, Og Rigdoms Overflod, En
Ven som trofast er og huld, Er dyrere end røden Guld.

32. Min Ven jeg ei forglemme kan, Saalænge Hjertet
skaar, Min Ven jeg altid raaber an, Naar Andre fra mig gaar,
Med ham jeg deler Glæde, Sorg, Han er mig tild en Frydeborg.

33. Om Dagen tager jeg min Ven, Saa kjærlig i min
Favn, Og Aft'nen ved Adstillesken, Jeg føler dybt hans
Savn; Om Natten drammer jeg saa godt, At han med mig
da hviler blødt.

34. Vil Lykken ei forandre sig, Saa sker det vel engang,
At vi tilsammen nydelse, Besmykker Egtestand, Da hvile i
hinandens Skjod, Og dele Mandens Rys saa fod.

35. Dog, mens vi her til sides gaar, Udi Elskvaerdighed,
Og alslags Glæde nyde faar, Af jordisk Herlighed, Saa lab
os ei forglemme da, At vi engang skal bort hersra.

(Eftertryk forbydes.)

Nordlands Bondestand.

Mel.: Åa høra Bat'n aa høra Be.

1. Æ kan saa mangen ein vaker Saang, Om fager
Lan uti Vera; Men aller ha æ no haurt eingaang, Di
saang om dæ, os ernæra. Åa derfor vil æ no prøva paa,
Åa gjør ei Bisja, saa Folk kan sjaa, At aa her Nore kan
væra bra, Om de foraltes der Søre.

2. Åa va de vel, som int hadde Meijn, (Nej da du
leite maa længje;) Her e vel fjellat aa fult ta Stejn, Men
ogsaa Åker aa Engje; Åa her e Skoga aa Dala var, Åa
Elv aa Vatten saa kristeklar, Åa Kval aa Kvejta, Åa Sej
aa Tost, Åa Sil aa Stejnbit aa Flynnner.

3. Naar Sommersola paa Morrati, Kring hogsta
Fjeldtoppan lirka, Saa staar ho fager, aa mild aa bli',
Just litsaa Brura i Kirka, Åa Gras aa Blomster aa Koin
aa Lau, Bær op i Barmen, — aa Folkesjan, Me mang-
slags Arbej den hejle Dag, Gjør de saa lystigt aa leva.

4. Om Hausten bli de vel int saa bliit, Kver Dag bliit
fortar aa mørkar; Men Norlands Folke e vant te slift, Den
friske lugta dem styrkar. Da ha di travelt aa saa i Hus,
Åa dreg tilvejes, for Vinterlus, Gjør de ofyse for Folk aa
Fe, Åa gaa paa Marka i Kove.

5. Åa Vinterfiske e dyrebart, For alle Norslanske Son-
nan, Di styre Baatan saa de e rart, — Men heim e Bej-
kan aa Konnan, Di spin aa væv aa di syre aa bet, Di
lære Baannan sin Skit aa Bett. Åa Stjernau blinka, aa
Maanen skin, I Vinternatta for Alla.

6. Åa Dal aa Tuva e slet aa glatt, Som Spejl e
kvert et Batten; Paa Skit aa Kjelka, ja nok saa bratt, Ung-
dommen soinga me Hatten. Åa Sola glimra paa Snyan
grant, Som hun sku vor uta bar Demant; Alt te han smel-
tar aa flytar bort, Åa Baaren hjem over Jora.

7. Men ein Ting lika æ inte paa, At Folk saa gjerna
vil apas; Paa ka af Annar, di monne sjaa, Saa ska de
ildan tefkapas; Nei — fan aa simpel aa fri for Svik, I
Stunnelage Forfædre lik, Åa tru i Venstab aa fast i Mot,
Naar Hjerte klemmas i Bryste.

Pris: 10 Øre.

Gaand-Orgler og Virekasser

istandsættes. — Brugte Orgler kjøbes og sælges. — Gamle
Romaner kjøbes og sælges. — Glastøi og Porcelain limes
og sammenbrændes. — Stort Udbalg af Biser og Morskabs-
bøger hos Theodor Rose, Smorsalmindingen, 3die Hus fra
Strandgaden, Bergen.